

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

24.9.2012

18:30

**Προσφώνηση του Προέδρου του ΣΕΒ
κ. Δημήτρη Δασκαλόπουλου,**

**προς τον κ. Κωστή Χατζηδάκη
Υπουργό Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας,
Υποδομών, Μεταφορών & Δικτύων**

**στο πλαίσιο της συνεδρίασης
του Γενικού Συμβουλίου του ΣΕΒ,
Δευτέρα, 24 Σεπτεμβρίου 2012**

Κύριε υπουργέ,

Σας υποδεχόμαστε σήμερα με ανάμεικτα συναισθήματα, αγωνίας και ελπίδας. Αγωνίας για τη συνεχιζόμενη καθίζηση της οικονομίας και της κοινωνίας μας. Ελπίδας για τη δυνατότητα ν' ανακόψουμε την πορεία προς τη διάλυση και να ξαναβρούμε τον δρόμο προς την ανάκαμψη. Αρκεί να γίνει συνείδηση ότι η ανάπτυξη δεν θα μας ξανάρθει ως... μάννα εξ ουρανού, αλλά θα προκύψει από τα δικά μας χέρια –τις δικές μας επιλογές και προσπάθειες.

Είναι δύσκολες μέρες. Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή. Η ελληνική κοινωνία καλείται να σηκώσει άλλο ένα δυσβάστακτο φορτίο μέτρων, που ακολουθούν την πεπατημένη των οριζόντιων περικοπών και της φορολογικής αφαιμάξης. Μέτρα οδυνηρά και αδιέξοδα –το έργο το έχουμε ξαναδεί– κι ωστόσο εδώ που φτάσαμε, αναπόφευκτα. Το τραγικό είναι ότι οι πολίτες θα πληρώσουν για μια ακόμη φορά τα σπασμένα ενός πολιτικού προσώπου που δεν ήθελε ή δεν τόλμησε να προωθήσει τις αναγκαίες δομικές αλλαγές, τις μεταρρυθμιστικές τομές, που θα είχαν ήδη βάλει τα θεμέλια για μια νέα παραγωγική ανάπτυξη. Αυτοί που δεν φταίνε για την κρίση εξακολουθούν να πληρώνουν ένα πολιτικό σύστημα εν μέρει ανίκανο, εν μέρει απρόθυμο να ξεπεράσει τον εαυτό του και να θέσει τον τόπο σε τροχιά αλλαγής.

Η απαξίωση του πολιτικού κόσμου στα μάτια των πολιτών επιτείνει το κοινό αίσθημα της αδικίας. Η συνεχής φημολογία και οι καταγγελίες για διακίνηση μαύρου πολιτικού χρήματος δηλητηριάζουν τον δημόσιο βίο και διαβρώνουν την ίδια την πολιτική. Ο πολιτικός κόσμος έχει χρέος να περιφρουρήσει στην πράξη την υπόληψή του έναντι της κοινωνίας, φωτίζοντας τις υπάρχουσες σκιές, τιμωρώντας σκληρά τις τυχόν παρεκτροπές, αποβάλλοντας τα νοσηρά φαινόμενα από τους κόλπους του. Όταν οι

πολιτικοί απαιτούν θυσίες από τους πολίτες, οφείλουν να είναι οι ίδιοι ηθικά ανεπίληπτοι.

Δεν υποτιμώ τις προσπάθειες της σημερινής κυβέρνησης να αποκαταστήσει την αξιοπιστία της χώρας στα μάτια των αγορών και των εταίρων μας –ούτε το μέγεθος των αδιεξόδων που καλείται να διαχειριστεί. Η διακηρυγμένη βούληση και οι προθέσεις της είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Τώρα, χωρίς άλλη χρονοτριβή, πρέπει να γίνουν πράξη. Το νέο πακέτο λιτότητας πρέπει να είναι το τελευταίο που υφίσταται η κοινωνία μας. Και τούτο σημαίνει ότι χρειαζόμαστε άμεσα ένα ισοδύναμο πακέτο αναπτυξιακών μέτρων και διαρθρωτικών αλλαγών, που να θέτουν τις βάσεις μιας βιώσιμης ανάκαμψης. Αν η οικονομία μας δεν ξαναπάρει γρήγορα μπροστά, σύντομα θα χρειαστούν και νέα επαχθή μέτρα. Αλλά η κοινωνία μας δεν θα υπομείνει για πολύ ακόμη παθητικά τις συνέπειες της παρατεταμένης ύφεσης.

Κύριε υπουργέ,

την περίοδο 2008–2012 η κρίση μείωσε το ΑΕΠ κατά περίπου 20%, βούλιαξε χιλιάδες επιχειρήσεις, καταδίκασε στην ανεργία μεγάλο μέρος του ανθρώπινου δυναμικού μας και περιθωριοποίησε ένα σημαντικό κομμάτι του παραγωγικού μας δυναμικού. Το ατυχέστατο PSI κατέστρεψε τα ασφαλιστικά μας ταμεία και έπληξε καίρια το τραπεζικό μας σύστημα –όπως είχε έγκαιρα προειδοποιήσει ο ΣΕΒ– σε βαθμό που η περίφημη επανακεφαλαιοποίησή του, απλά, θα το βοηθήσει να μην καταρρεύσει. Η συμβολή του όμως στην αναπτυξιακή προσπάθεια έχει προκαταβολικά ελαχιστοποιηθεί. Κι αν μη βαυκαλιζόμαστε ότι το κενό θα καλυφθεί με δάνεια της ΕΤΕπ και με λεφτά του ΕΣΠΑ. Είναι χρόνια παθογένεια η στρεβλή αξιοποίηση των δανείων στα καθ' ημάς και πάγια η αδυναμία του κρατικού μηχανισμού να απορροφήσει τα διαθέσιμα κοινοτικά κονδύλια. Αυτά πρέπει ασφαλώς ν' αλλάξουν –αλλά και ν' αλλάξουν, δεν αρκούν.

Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να δράσουμε άμεσα και αποτελεσματικά, ώστε μαζί με τους Ευρωπαίους εταίρους μας να βάλουμε, μια και καλή, τέλος στην αμφισβήτηση της Ευρωπαϊκής υπόστασης της χώρας μας. Αν δεν φύγει γρήγορα από πάνω μας αυτή η αβεβαιότητα που δημιουργεί παράλυση, δεν μπορούμε να ελπίζουμε ούτε σε ανάκαμψη ούτε σε ανάπτυξη. Η αποκατάσταση της αξιοπιστίας της χώρας μέσα από σταθερή μεταρρυθμιστική δράση είναι ο μόνος δρόμος για να λυθεί το ασφυκτικό πρόβλημα της ρευστότητας που έχει πνίξει τις επιχειρήσεις, είναι ο μόνος δρόμος για να επανέλθει η οικονομία μας σε καθεστώς ομαλής λειτουργίας.

Μόνο τότε θα μπορέσουμε να προσελκύσουμε κεφάλαια από το εξωτερικό, όχι μόνο για επενδύσεις χαρτοφυλακίου αλλά, πολύ περισσότερο, για άμεσες ξένες επενδύσεις που θα φέρουν τεχνολογία και θα δημιουργήσουν δουλειές. Η Ελλάδα πάντα υπέφερε από έλλειψη αποταμιευτικών –άρα και επενδυτικών– πόρων. Σήμερα όμως, η κατάσταση είναι κάτι παραπάνω από κρίσιμη. Χωρίς ξένα κεφάλαια, η πολυπόθητη ανάπτυξη δεν πρόκειται να έρθει.

Ιδιαίτερως επείγον είναι επίσης να συνεχίσουμε το επιχειρηματικό δυναμικό της χώρας. Να του παράσχουμε πεδίο και ορίζοντα για να δράσει και να δημιουργήσει. Η οικονομική και ηθική χρεοκοπία του κράτους της μεταπολίτευσης καθιστά σήμερα την ιδιωτική πρωτοβουλία, τη σύγχρονη ελληνική επιχειρηματικότητα, τον μοναδικό μοχλό πραγματικής ανάπτυξης. Και, ταυτόχρονα, τον κατ' εξοχή κοινωνικό φορέα της αναγκαίας αλλαγής.

Πλην όμως, όσες υποσχέσεις κι αν δοθούν, όσες εξαγγελίες προθέσεων κι αν γίνουν, δεν μπορεί ν' αναμένουμε ενεργοποίηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και προσέλκυση ξένων επενδύσεων αν δεν προωθηθούν δύο σημαντικές αλλαγές:

Πρώτον, να ολοκληρωθεί το άνοιγμα όλων των αγορών και των επαγγελματιών στον ανταγωνισμό. Δεύτερον, να διαμορφωθεί επιτέλους ένα περιβάλλον φιλικό στην επιχειρηματική πρωτοβουλία, την καινοτομία και την επένδυση. Αυτό, σε ένα πρώτο τουλάχιστον επίπεδο, προϋποθέτει να χτυπηθεί κατακέφαλα το διαβόητο τέρας της πολυνομίας. Να απλοποιηθούν οι λαβυρινθώδεις διαδικασίες που εκτρέφουν τη γραφειοκρατία και τη διαφθορά. Να καταργηθούν οι δεκάδες, πάσης μορφής και επιπέδου, κανονιστικές διατάξεις, ρυθμίσεις, αποφάσεις, που παρέχουν προνόμια και προστασία και αποθαρρύνουν την επιχειρηματική διάθεση να αναλάβει ρίσκο, να υλοποιήσει ιδέες, να προχωρήσει πρωτοβουλίες. Που σκοτώνουν, δηλαδή, αργά, σταθερά, αν όχι και συνειδητά, την επιχειρηματική δυναμική. Μια έρευνα του ΣΕΒ, πριν από ενάμισυ περίπου χρόνο, είχε καταγράψει και ιεραρχήσει πάνω από 230 τέτοια εμπόδια. Πόσα από αυτά, αλήθεια, έχουν μέχρι σήμερα καταργηθεί;

Κύριε υπουργέ,

Η σύγχρονη επιχειρηματική μας τάξη, αυτή που εκφράζει ο ΣΕΒ, προσβλέπει στον ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό της χώρας –σε αντιδιαστολή με το πελατειακό καθεστώς και την κούφια ευμάρεια του μεταπολιτευτικού μοντέλου– στη βάση ενός εθνικού σχεδίου παραγωγικής ανασυγκρότησης κι ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου. Είμαστε και θα είμαστε αρωγοί κάθε προσπάθειας, κάθε πολιτικής προς την κατεύθυνση αυτή –που τη θεωρούμε μονόδρομο προόδου για τον λαό μας.

Εσείς, από τη θέση σας, είστε ο κατ' εξοχήν θεσμικός συνομιλητής της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, αρμόδιος για να κατανοήσατε τα προβλήματά της και να δώσετε λύσεις, όχι μόνο μέσα από τους τομείς της αρμοδιότητάς σας, αλλά κυρίως φροντίζοντας ώστε η απελευθέρωση της οικονομίας και η ενίσχυση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας να γίνουν κύριοι άξονες της κυβερνητικής πολιτικής. Η συνεργασία μας είναι ήδη ελκρινής και ουσιαστική. Οι προσδοκίες της παραγωγικής Ελλάδας από τον υπουργό Ανάπτυξης στη σημερινή συγκυρία, δεν μπορεί παρά να είναι μεγάλες. Οι μεγάλες προσδοκίες, όμως, συνεπάγονται και μεγάλες ευθύνες. Είμαστε βέβαιοι ότι μπορείτε να τις αναλάβετε.